

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Sfintele Paști, a Mironosițelor

Hristos a înviat! Îmi gătesc coborârea în carte cu zi de praznic de înviere, cu martorii învierii Mele, cu cei de acum două mii de ani însoțitorii Mei, cu cei atât de zbuțiuți atunci, și greu încercați în credință, dar tari cu iubirea și cu statornicia, căci iubirea nu cunoaște sfârșitul ei în cei care o au pe ea în aluatul firii lor, și apoi în taina nașterii de sus a celor hărăziți să se nască pentru Dumnezeu pe pământ și să-L poarte pe El, și să-L mărturisească apoi cu putere cu orice preț ar fi să dea ei înaintea oamenilor.

O, și iată-Mă cu ei în coborârea Mea cea de azi în mijlocul celor care din vreme s-au adunat aici cu dorul din ei, iar azi își scriu în cer venirea lor la masă cu cei din cer, cu cei care acum umplu văzduhul de deasupra cetății cuvântului Meu stând cetet-cete aici, pe vatra neamului român, țara Mea de venire cuvânt pe pământ a doua oară, trimisul Tatălui după om pe pământ, căci omul are de dat răspuns lui Dumnezeu, și nu poate scăpa de acest răspuns, și vin să-l ajut Eu, și vin să-i dau înștiințare că vin, dar îl las să aleagă singur, ori cu iubirea și credința că Eu, Domnul, vin înaintea lui să-l ajut, ori cu nepăsarea de Dumnezeu și de suflet, căci Domnul îl voiește pe om cu dragoste în el pentru Dumnezeu, fiindcă aluatul lui Dumnezeu este iubirea și toată frumusețea ei, și este ea puterea cea mare în om, când omul o are și o arată lucrând și priveghind pentru paza ei, căci iubirea are numai vrăjmași, cei mai mari și mai mulți vrăjmași are ea și Dumnezeu, și de aceea trebuie păzită să nu fie zdrobită de vrăjmași, iar omul care o are pe ea stă de veghe și-și apără cetatea să nu pătrundă în ea vrăjmași și s-o ia în stăpânirea lor și să-l robească pe om în însăși cetatea lui.

O, și iată, vin Eu înaintea omului și Mă dăruiesc lui cu tot sprijinul pentru viața lui, pentru libertatea lui, iar el are apoi datoria să fie recunoscător Celui ce-i dă lui viața cea din trup, prin sufletul care îi ține trupul în viață, în mișcare, în duhul, iar această taină trebuie pusă pe masa de sărbătoare a Mea cu poporul cuvântului Meu ca să-i dea lui duhul înțelepciunii cerești, cu care să știe apoi tainele lui Dumnezeu, tainele vieții omului și purtarea lor, iar Eu, Domnul, să-l văd pe om înțelegând toate ca și Dumnezeu, că a venit vremea.

Acum, o, țara Mea cea de azi, tu ești așternutul Meu cel de azi, și dau grai gurii Mele să-ți mărturisească taina ta cea de la Dumnezeu, și-ți mângâi această frumusețe a ta, căci Domnul Și-a găsit în tine plăcerea încă de la începutul facerii cerului și a pământului, și te-a înființat cea dintâi pe tine și a așezat în tine comoara Sa, care nu-și mai cunoaște menirea sa cea de la Dumnezeu, căci omul, facerea omului din lutul tău la începutul facerii, aceasta este comoara care a fost pusă de Dumnezeu în aluatul trupului tău, și iată-Mă cu statul iarăși pe această comoară, pe acest pământ, iată-Mă grăind de pe vârful pământului facerea cea nouă, nașterea din nou a lumii, așa cum am făgăduit acum două mii de ani, și am acum aici cu Mine martorii învierii Mele atunci, și arăt lor începutul cel nou, cel de la sfârșit de timp, căci Eu sunt Alfa și Omega, sunt începutul și sfârșitul, și tot început lucrez și la sfârșit. O, la care sfârșit?

O, pace vouă, pace vouă, celor din cer veniți, în oștiri așezați aici!

Și pace vouă, celor de pe pământul român, adunați aici în zi de praznic de înviere la sfârșit de timp! O, la care sfârșit, fiilor?

O, iubitorilor, nu este la Domnul sfârșit fără de început, căci Domnul este fără de sfârșit, este veșnic. Se așează pe pământ taina sfârșitului și aduce cu ea înnoirea lumii, naștere din nou aduce ea, căci așa este scris să se împlinescă, și lucrează Dumnezeu după hartă.

O, am venit acum două mii de ani ca să împlinesc pe pământ cele ce erau scrise să se împlinescă atunci, și am spus după ce M-am ridicat din răstignire, am spus celor de atunci martori ai Mei: «*Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului*». Până la sfârșitul timpului, am spus. O, cum trebuie înțeles cuvântul Meu spus atunci? Trebuie cu credință înțeles tot ceea ce grăiește gura lui Dumnezeu.

Când Eu M-am sfârșit pe pământ acum două mii de ani, am adus cu Mine învierea, un nou început, odată cu un sfârșit. Este scris în Scripturi despre sfârșitul fărădelegii. Ea s-a cuibărit în om încă de la început și s-a făcut omul potrivit lui Dumnezeu în el, și trebuie să vină acest sfârșit al fărădelegii, iar după el o înviere, ca și acum două mii de ani învierea.

S-a bucurat satana atunci pentru sfârșitul Meu, dar el a fost judecat atunci, și a fost biruit cu începutul cel nou, care l-a zdrobit pe el. Se bucură și acum satana, dar vine sfârșitul fărădelegii, și înnoirea vine, iar satana pierde iarăși, pierde de tot, căci așa este scris.

O, iată de ce vin Eu acum pe pământ cuvânt! Vin că este scris să vin, și oștiri cerești se poartă cu Mine cu împărăția cerurilor deasupra pământului locuit de lumea oamenilor, dar vin Eu, Domnul, vin cu cercetarea peste facerea lui Dumnezeu și pun în ordine lucrarea începutului nou. O, și-ți mângâi fața cea de la Dumnezeu, fața ta frumoasă, țara Mea cea de azi a venirii Mele a doua oară de la Tatăl. Dar tu ești sub robie, sub cruce ești, o, frumoasa Mea! Te robesc lor cei ce te vor a lor, dar tu ești taina lui Dumnezeu dintru începutul tău, ești țarina cea cu comoară, ești dorul Meu cel de șapte mii de ani, de când duhul tău plânge cu Mine în taină, plânge ca un om, o, și omul nu știe că plânge. El crede că râde și că e fericit când are o stare bună, dar mai știe el ce taină este el, și că taina aceasta plânge?

O, țara Mea frumoasă, e praznic de înviere cu cei din cer în văzduhul tău aici, și e plin de oștirile cerești văzduhul deasupra acum. O, ce frumoasă ești, ce frumos duhul tău, ce frumos! Îți cuprind oștirile cerești trupul cu privirea și cu mângâierea de jur-împrejur și-ți însemnează marginile și te privesc de deasupra și ești frumoasa Mea. Când omul se duce într-un loc dorit de el pentru frumusețea locului acela, se bucură omul. O, cum să nu se bucure oștirile cerești acum, aici, de frumusețea ta cea de la Dumnezeu? Mi-am așezat acum pe vatra ta, pe plaiul tău sfânt cetatea Mea de venire pe pământ acum, la sfârșit de timp, și am lucrare și glas peste pământ din mijlocul acestei taine.

O, și e tare frumos pregătit așternutul aici, acum, pentru sărbătoarea de acum. Am venit aici, unde Ne este pregătit de fiecare dată popas mareț. Împart de aici daruri cerești, puteri sfinte și multă mângâiere, ori de câte ori vin și poposesc aici cu sfinții Mei, și-ți dau ție puteri sfinte, țara Mea, frumoasa Mea. Îți hărăzesc ție biruință asupra diavolului. Crucea ta nu-ți este spre pierzare, ci spre slava lui Dumnezeu și spre înviere îți este.

Nu este înviere decât prin cruce. O, de-ar învăța și omul această taină a vieții lui! O, de-a învăța și tu, neam român! Tu ești tot mai îndurerat, tot mai lovit, chiar dacă tu nu simți aceasta. Ești încătușat în necazuri, în neștiință, și dacă n-ai avea sfinți veghetori din partea Mea deasupra ta, și la toate hotarele tale, o, te-ar zdrobi vrăjmașii tăi. O, ce bine ți-ar fi fost, o, ce bine ți-ar fi dacă ai deschide cuvântului Meu de dor, de povață și de viață și dragostei Mele pentru tine! O, nu-Mi deschizi, iar tu pentru aceasta suferi. Cei ce s-au numit unii pe alții păstori ai tăi te-au lăsat părăsită și robită, și n-au durere pentru tine, de vreme ce nici pentru ei nu știu să facă aceasta. Pot să facă în tine mai-marii bisericii tale temple peste temple, unele peste altele, unele lângă altele, dar dacă ei, dacă tu nu iei seama la glasul Meu care vine să te păstorească, o, țara Mea, tu nu vei scăpa de dureri, de asuprirea, de minciuna celor ce te sug de tot ca să mori, țara Mea. O, și nu vei scăpa de robie, decât dacă deschizi Domnului tău să te călăuzească și să te învețe să așezi raiul pe pământ, și pe care omul l-a pierdut, odată cu neascultarea lui de Dumnezeu.

Iar Eu, Domnul tău, îți spun acum: Scoală-te, țara Mea, scoală-te, frumoasa Mea! Am cina cea de taină pe plaiul tău, am taina raiului în lucru pe vatra ta, dar scoală-te să auzi și să

vezi și să poți pentru Mine, și cu Mine, și ca să poți apoi pentru tine. O, că Mă doare, Mă doare pentru tine, și Mă doare de la tine, și-ți spun că Mă doare.

Mă întorc acum aici, la masă de taină cu voi, cei adunați la izvor în ziua aceasta sfântă, și grăiesc vouă taina cinei celei de taină, fiilor, iar oștirile cerești iau de deasupra grăirea Mea cea de azi și se hrănesc cu ea. E tot o taină cina Mea cu voi pe pământ. În seara cinei celei de taină acum două mii de ani le-am spus ucenicilor Mei: *«Luați, mâncați, căci cu dor am dorit să mănânc acest Paști cu voi, și nu-l voi mai lua cu voi până ce nu-l voi lua nou întru împărăția lui Dumnezeu»*.

O, priviți acum din slavă deslușirea cea de atunci a cuvintelor Mele de atunci, cina cea de taină a Mea cu voi atunci, o, ucenici, iubii Mei de atunci, și iată, cina Mea așezată aici zi de zi acum, și la care toți sfinții vin cu voi din cer, și aceasta este taina cea atunci rostită, împărăția cerurilor petrecând cu cina ei pe pământ, căci unde este Dumnezeu acolo este și raiul, acolo este împărăția lui Dumnezeu, și noi le facem pe toate, precum este scris, căci Dumnezeu pe toate le lucrează cu oameni, cu ai Săi cei dintre oameni.

O, fiilor adunați la izvor cu sărbătoare măreață, o, este nevoie de purtători de Dumnezeu ca să poată fi Domnul pe pământ cu împărăția Sa purtată. Nu știe omul ce fel de locaș ar fi să vrea el să fie. El însă și-a vândut viața și locul Meu din el, locul unde ar fi să stea Dumnezeu cu omul pe pământ între oameni.

O, iată ce face omul, și de șapte mii de ani face! Și-a dat omul inima cu împrumut. Bagă omul în inima lui pe cineva de care se leagă cu inima și îl ține în inimă și în gând, și e tot o neliniște, tot o căutare și tot un dor după cel purtat în inimă, o, și nu mai este loc pentru Dumnezeu în inima omului care caută după om, și nu mai poate altfel să facă omul cu inima lui. O dragoste tot așa de mare pentru Dumnezeu, mare cât inima omului pentru inima Domnului, nu mai este loc pentru ea în om!

O, fiilor hrăniți de sus, din cer, o, cine se mai poate gândi la cina cea de taină, la statul Meu cu omul la masă, la inima omului, cea pentru Dumnezeu întru el?

O, fiilor, atâtea păcate are omul de curățat de pe el, de pe inima și mintea lui, și nu se poate curăța de ele, decât cu trupul și sângele Meu, Eu așa am spus. O, numai așa își poate cere omul să nu mai păcătuiască apoi, iar dacă nu-și cere, el păcătuiește, el se întinează pe mai departe, și nu mai scapă de robia aceasta, de păcat, fiilor.

Pe vremea lui Israel a fost rânduită jertfa cea pentru păcat, și aducea cel păcătos o vieta-te, un animal, o pasăre să fie jertfită pentru iertarea păcatelor omului. Dar când Eu Însuși a fost să Mă dau jertfă pentru iertarea omului, s-au clătinat atunci cei ce au auzit să facă aceasta, și s-au mirat și s-au cutremurat atunci mulți, și au plecat mulți, părăsindu-Mă. O, ce ușor le-ar fi fost să înțeleagă, mai ales după ce Eu, Domnul, chiar așa am făcut. Mi-am lăsat trupul și sângele pe cruce ca jertfă pentru păcat și am spus la ucenici: *«Faceți aceasta spre pomenirea Mea, și ori de câte ori veți face aceasta în amintirea Mea cu voi, Eu Mă voi da vouă de viață și de hrană și voi fi cu voi, până la sfârșitul timpului voi fi cu voi»*.

O, fiilor, o, fiilor, luați și învățați! Învățați-vă cu Domnul între voi și în voi, căci am spus: *«Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, și cine vede pe Fiul vede pe Tatăl»*, și am spus: *«Eu în voi, și voi în Mine»*, și aceasta este taina raiului, taina vieții Mele în om, aceasta, fiilor, este ceea ce îl îndumnezeiește pe om, și nu mai poate fi el om și atât, că trece omul din trup în duh și se face dumnezeu prin har și își cere răspundere pentru aceasta apoi, căci mielul de carne mâncat de cei de atunci în zi de Paști s-a făcut Mielul de pâine și de vin, și are cerul grijă de sufletul omului unit cu sufletul Meu, sângele Meu unit cu sângele lui, Dumnezeu una cu omul, Eu în el, și el în Mine, precum este scris.

Când sângele nu mai are în el sufletul celui cu suflet în el, atunci inima nu mai are de lucru, și trece omul în neființă, și așa și animalul. O, și s-a spus prin Moise că animalul cu sângele nevărsat nu este voie să fie mâncat, căci sufletul stă în sânge, și e taină mare această

taină, e locul sufletului în om, și n-are omul cum să înțeleagă singur din mintea lui aceasta. Sufletul este de la Dumnezeu, și tot la Dumnezeu trebuie să meargă atunci când iese din trupul care l-a purtat, o, și trebuie bine despicată și bine înțeleasă taina sufletului și locul lui în om, fiilor.

Stau uimiți ucenicii și ucenițele învierii Mele, căci Eu, Domnul, grăiesc taine greu de pătruns de mintea omului creștin, și iau ei de pe masa învățaturii și stau uimiți.

O, iubitorilor, tot așa grăiam și cu voi atunci, dar atunci nu era vremea cea de acum. Și voi, o, și voi ați dat cu anevoie să înțelegeți aceste taine mari, pe care vi le spuneam atunci, că vă spuneam vouă: «*Eu în voi, și voi în Mine, precum Tatăl în Mine, și Eu în Tatăl*», și așa se unește cerul cu pământul, și Dumnezeu cu omul. O, și ce puțini au înțeles atunci pe pământ taina aceasta, ce puțini și atunci!

Eu, Domnul, vă dau vouă grăire lângă Mine în ziua voastră de serbare. Sunteți martorii învierii Mele. Ați rămas cu Mine, după ce toți M-au părăsit, neașteptând ei să înțeleagă și neînțelegând.

O, pace vouă! Pace vouă cu cei de aici adunați la masă de Paști, la cină de cuvânt aici, în grădinile Mele de pe plaiul românesc, și în care Eu Îmi găsesc plăcerea acum când vin!

— *O, Mieluțule Iisus, Învățătorule iubit și scump, dorul Tău cel mult și mare se împlinește acum prin taina împărăției Tale cu ucenici din cer și de pe pământ laolaltă la masa cinei celei de taină, o, Doamne Mieluț.*

Pregătisem Paștile ca orice iudeu în anul acela și noi, așa cum Tu ne-ai trimis să lucrăm înaintea Ta, dar până să fie aceasta cu mielul cel de Paști, Tu ai frânt pâinea și ai spus, dându-Te nouă în chipul pâinii: «Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi», și ai spus peste paharul cu vin: «Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi».

O, ce mare Dumnezeu ești Tu, Doamne, Făcătorule a toate! Ai făcut din lut pe om și ai suflat peste el duh de viață. Și ai făcut din pâine și din vin pe Dumnezeu, și ai pus peste acestea cuvânt și duh dătător de viață și Te-ai ascuns în taina aceasta Tu Însuși, Doamne, că Tu pe toate le poți face doar prin cuvânt și prin lucrarea mâinilor Tale, care ne-au dat pâinea și vinul, cina cea de taină, trupul și sângele Tău, și ai rămas cu noi.

O, n-am înțeles atunci, n-am înțeles, dar am crezut cuvântul Tău, și ne-a ajutat credința, și totul este cu puțință celui cu credință, așa cum Tu ai spus.

Ne-am strâns aici acum cu zi de praznic pentru amintirea învierii Tale, și a noastră, Doamne. Ni se face dorul tot mai mare, tot mai mult pentru taina împărăției Tale pe pământ. Venim cu cerul, cu cei din cer pe pământ, și Tu ești Cel ce poți totul, și poți prin tainele acoperite, ca să poată fi ele purtate în taină, și să nu fie ele ispitite de ispititorul, care a pătruns și a clătinat raiul, și omul s-a făcut vrăjmaș în rai, dar Mihail îngerul Tău a strigat atunci: «Să stăm bine și cu frică și cu luare aminte!», și s-a oprit clătinarea cea din rai. O, și a rămas apoi raiul fără de omul cel așezat de Tine în rai, iar acest cuvânt îngeresc stă așezat acum pentru tot omul care mănâncă și bea trupul și sângele Tău prin biserică, și strigă acest cuvânt la om, să stea bine și cu frică și să ia aminte că Dumnezeu e Dumnezeu, și Se dă El sfinților Lui, El, Sfântul Tatălui Se dă, spre iertarea păcatelor omului.

O, ce frumos este aici pentru Tine și pentru noi, Doamne, ce frumos! Această vedenie cerească sus, în văzduh acum, și jos aici, așa cum vedem noi totul în această zi de slavă, o, de-ar avea parte s-o vadă cei de pe pământ, cei adunați acum la izvor, Doamne!

Voi, cei adunați aici în ziua aceasta măreață în cer și pe pământ, o, nu uitați: fiecare zi începe cu Dumnezeu, cu statul de vorbă cu Domnul prin rugăciune, prin citiri sfinte, prin cântări de slavă, iar apoi această sete să vină iarăși în vremea zilei, și în vremea nopții apoi, și nimic fără Dumnezeu să nu facă omul creștin, ci în toate și mereu numai cu Domnul să lucreze, și cu rugăciune și cu întrebare, și cu neuitarea poveștelor Domnului, adică în toate cu cârmuirea Lui. O, dacă nu vă socotiți viața pentru zi de zi cu Domnul, nu puteți

merge după hartă, și mergeți cum o fi, dar acest fel de „cum o fi”, o, nu este mers, iar timpul trece nerăscumpărat, și vine întrebare pentru fiecare clipă, pentru cum a fost folosit timpul și viața.

O, nu-i trebuie omului atâta mâncare cât mănâncă el, dar îi trebuie mult pe Dumnezeu, îi trebuie iubirea lui Dumnezeu în el, că e locul de odihnă a Domnului omul și trupul lui, e templul Domnului omul, o, fiilor și frați iubiți, dar iată ce a ajuns omul și trupul său: mâncare viermilor, viermi nevăzuți, dar care cresc mereu, cresc ușor cu ușor în trupul omului, și omul mănâncă mult și-și îmbolnăvește mult, mult trupul său cel neodihnit, căci mâncarea multă îi biciuie trupul și îl îngreuiază, de nu mai poate în om Dumnezeu.

O, cum să faci Dumnezeu cu tine, omule, ca să crezi că nu numai cu pâine poți trăi? O, încearcă și vezi, că altfel n-ai să crezi. Iată-i pe Moise, pe Ilie, pe Ioan, pe mulți, mulți trăitori iubitori de Dumnezeu, și pe care nu-i ajungeau atât de multe neputințe, chiar dacă nu mâncau atâta pâine, chiar dacă atât de puțin mâncau, dar iubirea poate totul, totul, și putea ea întru ei, și iată de unde vine puterea să puteți și voi, fii iubiți ai Domnului nostru și al vostru.

Te mărturisim, Doamne, cu dor, și cu drag le grăim lor de viața Ta întru ei, de iubirea Ta, Doamne scump. Ne-ai iertat pe noi de toate neajunsurile de la noi purtate de Tine. Cu iertarea multă ne vindecai, și vindecai pe mulți, numai să poarte ei în ei iubirea de Tine, și prin ea, credința, Doamne. O, de la credință vine iubirea tot mai mare, când ea este în firea omului bun cu sufletul din el, iar sufletul stă în sânge și pune sângele în lucru, și e viu omul când inima îi este în lucru. Când însă sufletul merge la Dumnezeu nu mai are omul viață în trup, nu mai are sângele lucrare. Iar Domnul, o, frați iubiți, ne învață tainele Sale, tainele vieții trupului, și tainele vieții veșnice ale sufletului, și avem un Dumnezeu așa de mare! Și Tu ești iubirea, Doamne, iar ea este viața cea din om și pe pământ, și în cer apoi.

O, e mare bucuria de azi. Cum s-o împărțim, Doamne? Nu este atâta putere și timp pentru cei ce Te poartă azi cu cuvântul sărbătorii, și e mare sărbătoarea și cuvântul ei. O, slavă Ție cu multă sărbătoare și slavă voii Tale, și Tu ești Cel ce știi să lucrezi și să împlinești!

Suntem în sărbătoare dulce cu Tine, noi, ucenicii și ucenițele învierii Tale, toți câți Te-am alinat, cumva, atunci și Te-am iubit, purtându-Te în sufletele noastre cu dulceața Ta cea dumnezeiască, și care a dat gust în noi vieții Tale. O, hai să așezăm totul acum după voia Ta, Doamne iubit!

— Iubiții Mei, o, ucenici iubiți, facem jumătatea, împărțim pe din două timpul și lucrul, și mergem să stăm cu poporul adunat, și le dăm apoi tot cuvântul lăsat, și vor fi hrăniți cu el de pe masa sărbătorii.

Da, fiilor, vă veți opri din lucrul cuvântului scris în întregimea lui, și veți merge la popor, și vom trimite lor apoi pe nori întreg cuvântul cum este. O, dați-le lor acum bun venit, și apoi pază din cer pentru întoarcerea acasă le dăm lor. Dați-le acum hrana cea de până aici, și faceți să ajungă timpul și vouă, și lor, căci Eu, Domnul, am grijă de toate, fiilor.

Vă cuprind pe toți în Duhul Sfânt, pe voi pe toți, cei adunați la izvor. Vă dăruiesc puterea înțelegerii tainelor Domnului, și puterea de a lucra voi după ele și după voia Mea, iar voia Mea este arătată vouă prin cuvântul Meu pentru voi, și pentru Mine în voi. Aveți de învățat în ziua aceasta mare, numai să vreți, numai să vă simțiți ca la școală, și să învățați cu simțință, ca să puteți cu Domnul, fiilor.

O, e așa de frumos aici, așa de frumos! Oștirile cerești stau uimite, și cu slavă mare și multă în văzduh aici, acum, și e tot o vedenie crească toată sărbătoarea, toată așezarea sărbătorii sus și jos.

O, fiilor, căutați să înțelegeți cerul pe pământ, tainele Mele cu voi. Iubiți taina raiului, fiilor, și vor fi toate deslușite în ziua aceasta.

Iar voi, copii veghetori și primitori de Dumnezeu, mergeți înainte cu cuvântul sărbătorii. Dar și să mergeți apoi în mijlocul poporului adunat, și pe toate le așezăm cu pace multă, fiilor.

Merg cu voi, și toate se așează și toate vor fi deslușite, și dorul, și iubirea, și toată doina Mea din zilele acestea cu voi pe pământ, o, și vom împărți mângâiere multă, multă, căci înviere peste oameni este lucrarea tainei cuvântului Meu cu voi, o, fiilor.

Grăiesc pe mai departe cu voi, cei adunați la praznic de înviere. Am prilej bun întâlnirea Mea cu voi față către față aici. Merg cu cuvântul mai departe și îl pun apoi pe cale spre voi, o, și cât aș vrea să fie înțelese tainele Mele, să fie crezute și dorite, că iată, a venit vremea să deslușim taine mari, că nici o lucrare din cer venită spre oameni până acum, n-a fost să pot prin ea până la descoperirea acestor taine, ca dintr-un sul ieșite ca să fie puse la lumină, ca să se știe ele de cei ce le aud.

O, n-am avut popor pregătit îndeajuns, n-am avut, și cât aș vrea să am și să împart cu el tainele cerului, tainele vieții, tainele veșniciei, care au rămas în rai odată cu despărțirea de Dumnezeu a omului! Țara Română, măi fiilor, este de la începutul facerii aleasă lui Dumnezeu, și taine mari sunt păstrate în ea și pentru ea, și așteaptă ele să iasă de sub vâl și să fie trăite pe pământ spre întâmpinarea Domnului, că vine Domnul, vine, și cale tot mai sfântă Își gătește El, și prieteni Își face pe cale.

Mi-am așezat aici cetate, și munte sfânt se cheamă ea, și înălțime frumoasă se numește ea, și este lucrată spre bucuria întregului pământ, munte de Sion, turn de ocrotire întocmit de Dumnezeu, precum este scris despre cetatea Domnului, o, că n-am unde să Mă mai uit pe pământ ca să văd biserică a Mea așa cum am așezat-o la început să fie ea lucrând pe pământ, și așa cum ucenicii Mei au lucrat apoi la ea și prin ea și pentru ea. O, și privesc în zadar, că e numai lume și duhul lumii și fiii lumii în locașurile numite biserică, dar fii ai lui Dumnezeu, unde să Mă uit să văd și din aceștia? O, că numai prin unii ca aceștia mai ține Dumnezeu lumea, dar unde să-i mai văd pe pământ? Ei sunt cei ascunși în duhul ascultării de Dumnezeu, fiilor. Ei ascultă de Dumnezeu, nu de oameni, nu de la oameni iau ei pe Dumnezeu.

Le-am spus ucenicilor Mei, care-Mi erau atunci popor, le-am spus: *«Ieșiți din lume, poporul Meu!»*. O, și tot așa le spun și azi celor ce dau să meargă pe calea crucii Mele, dar cei ce nu înțeleg limba lui Dumnezeu și taina cuvântului Său, aceia rămân în amestecare și în neascultare, rămân în lume și merg pe cale cu preoții care vând pe Domnul pe bani și pe ranguri, căci acești slujitori plătiți nu au nimic între Mine și ei de iubire, și nu Mă urmează pe Mine cu viața lor, cu lucrarea lor, iar lumea este oarbă și merge după ei, că ei zic că văd, și zice și lumea că ei văd, dar ei sunt cei neascultători de poruncile vieții, iar boala neascultării când vine peste trupuri nu strigă nimeni pentru ea la Dumnezeu și nimeni nu spune Domnului: *„cercetează, Doamne, boala sufletului meu și vindecă-mi sufletul, ca să se vindece trupul meu cel bolnav”*.

Îl vezi pe preot și îl cunoști după haină și după locul unde lucrează ca să-și câștige pâinea, dar tu nu știi dacă nu cumva el este lupul care sfâșie pe la spate ca să ducă pradă la stăpâni, că merge omul după datină să-și curețe păcatele la preot, să-și capete iertarea lor, dar slujitorul viclean le dă mai departe la cei cărora el servește cu slujba sa plătită, în vreme ce zice și cântă: *„Slavă Ție, Doamne!”*, dar el are alt stăpân.

O, nu se poate un om mai viclean ca și cel îmbrăcat pe deasupra cu haină de slujitor de altar. Nu poți primi slujbă de preot dacă nu înțelegi să te faci turnător, vânzător pentru cei din jur în turma în care slujești. Și dacă nu-ți faci bine misiunea de viclean, de turnător, de

vânzător, o mai nouă modă este acum, să se pună în biserici câte doi așezați la un loc slujind, și unul pe altul să se toarne și ei la stăpâni, așa cum fiecare îi toarnă pe cei păstoriți, vezi, Doamne, dar păstorul plătit nu păstorește, și nu poate fi altfel, decât viclean în slujba celor puși sus, și nicidecum în slujba lui Dumnezeu sau turmei lui Dumnezeu.

O, nu este deosebire între preoții din vremea răstignirii Mele, și cei de azi, care așa au făcut tot timpul și au dat la chinuri pe cei cu Dumnezeu în ei. Vinde preotul pe creștin, și-și face rost de slugi să cumpere pașii creștinilor, și sunt pline de iude locașurile numite biserici, iar creștinii vin în ele ca la Dumnezeu, dar acolo se ascunde Iuda, care nu lipsește nicidecum, și umblă cu pașii după viața omului iubitor de Dumnezeu, și asta este lucrarea lui.

O, nu este preot care să nu pândească și să nu vândă pe creștini la mai-marii lui. Nu în zadar am spus Eu, Domnul, acum două mii de ani despre preoții de atunci că au făcut din casa Tatălui Meu peșteră de tâlhari, dar biserica Mea nu are nevoie de case înalte, cu podoa-be atrăgătoare în ea, ci are nevoie de creștini cu care Domnul să pună cina Lui pe masă, așa cum în loc smerit și tainic am pus-o Eu cu ucenicii Mei cei puțini acum două mii de ani, și așa cum peșteră săracă Mi-am ales de locaș de venire a Mea Prunc pe pământ.

O, fiilor, mănâncă pâinea Mea mulți, și o iau ei de la cei ce au furat casa și costumul și rețeta cea pentru cina Mea, și vând aceștia pe bani pe Domnul la cei ce vor să-L cumpere, dar nici cei ce lucrează pe Domnul după rețetă, nici cei ce cumpără de la ei nu seamănă cu cerința Mea cea pentru asemănarea cu Mine a omului care se unește cu Dumnezeu prin trupul și sângele Meu, o, și se vede că nu au chef de Mine cei ce Mă vând și cei ce Mă cumpără, ci doar interesul este, și vor fi întrebați de rod, și nu vor avea ce să arate lui Dumnezeu, decât numele și firma, ca și cei de pe pământ îndeletniciți cu feluri de preocupări ale vieții.

Cuvânt cu durere grăiesc, ca să-i îndemn la pocăință chiar și pe cei ce se laudă că nu cred acest cuvânt, și care de rușine spun aceasta, de vreme ce ei nu fac voia Mea cu viața lor, și aleg să spună că nu cred că Dumnezeu este acest cuvânt, Care trimite și spre ei strigare. Eu sunt Cel ce știu ascunzișurile inimii omului și dau mereu să-l ajut să scape de ele, să iau sarcinile de pe sufletul lui, iar când îl dojenesc pe om fac aceasta pentru îndreptarea lui, pentru îndemn la păreri de rău pentru păcate și pentru pocăință, nu pentru pedeapsa lui, că Eu sunt Păstor milos, și cu răbdare și iubire îl tot aștept pe om.

O, Eu pentru tine, omule, Mi-am vărsat pe cruce sângele și Mi-am dat sufletul odată cu el, căci sufletul locuiește în sânge și pune inima în mișcare și merge încălzindu-se și încălzind trupul, dându-i viață și mișcare de viață. Când sângele Meu a curs pe cruce, și pe pământ apoi, Eu am rămas pe cruce cu trupul fără sufletul lui în el, dar a venit înapoi sufletul și a intrat în Mine când am înviat.

O, a venit sufletul iarăși înapoi în trupul Meu și l-a ridicat, ca atunci când intră suflet în cel ce se naște și capătă suflare de viață, căci ca din pânțec am ieșit din pământ, ca Adam, care a fost făcut din pământ, și a primit sufletul său din gura Mea suflat peste el, și a primit Adam pe Dumnezeu în el. O, așa a făcut cu Mine Tatăl, a suflat El și am avut din nou sufletul, iar sângele rămas s-a încălzit și M-am ridicat.

Toate s-au întâmplat așa, ca să dau atunci așezare cinei celei de taină, o, fiilor, ca să așez temelia bisericii Mele, măi fiilor, iar Eu să fiu piatra ei de temelie, precum este scris, și trebuie credință și ascultare pentru ca să fie Domnul pe pământ așa cum S-a așezat atunci cu cina Sa, cina cea de taină, o, și așa am rămas până la sfârșitul timpului, așa precum am făgăduit ucenicilor Mei. Dar n-am din cei ce Mă iubesc, n-am la cina Mea, iar cina Mi-a fost jefuită cu toată taina ei, și plânge Domnul pe altar, și plânge zdrobit și disprețuit de toți cei care nu iubesc pe Dumnezeu.

O, aș fi voit cu mare drag și dor să se pregătească și să rămână tot timpul pregătit creștinul care M-a cunoscut cu venirea Mea întru acest cuvânt. Ar fi fost să ia cina cu Mine, să fie cu Mine, iar Eu să fiu până la sfârșit cu tot fiul care M-a cunoscut prin acest cuvânt, și cu

care am grăit prin venirea Mea cea de azi tainele cele de sus ale împărăției Mele cu omul. Fiind în lume, ar fi fost să nu mai fie din lume, să nu mai ia din lume creștinul, să nu mai împrumute din obiceiurile ei. Cuib pentru creșterea fiilor lui Dumnezeu am voit să fie lucrarea cuvântului Meu pentru creștinii care au venit să audă glasul Meu. Cuib cald pentru sămânța cea nouă, cuibul Meu cu pui, ca să-i cresc ca o mamă, ca să-i hrănesc ca pasărea care aduce cu ciocul ei hrana la puișorii ei, Eu asta am voit să fie poporul cuvântului Meu, pe care atâta vreme l-am hrănit din cer.

O, fiilor, ca să nu mai mănânce omul carne, Eu i-am dat pâine. I-am dat omului cuvânt în rai ce trebuie să mănânce, o, dar ce mănâncă omul? O, ce mănâncă animalele, păsările, că și lor le-am dat ce să mănânce?

Fiilor, fiilor, dacă nu s-ar fi făcut vărsare de sânge la început, nu mai era moarte, nu mai murea omul sau animalul. Am dat să-l fac pe Cain să se pocăiască. L-am sfătuit să facă bine, nu răul să-l facă el, așa i-am spus când am văzut că vrea să facă ucidere asupra fratelui său, când am văzut în mintea și inima lui aceasta. O, n-a primit povața Mea când l-am văzut posomorât. A făcut el apoi uciderea fratelui său, și iarăși i-am ieșit înainte întrebându-l de fapta lui. El însă și-a ascuns-o în el, și atunci i-am spus: «*Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ: O, ce ai făcut?*».

De atunci, fiilor, a tot mâncat carne omul, și spun acum cu mare grijă când spun, dar și cu mare durere spun, că acum două mii de ani trupul Meu s-a făcut pâine și vin prin cuvântul Meu și prin numele și ființa Mea puse peste pâine și vin, iar mâncatul de trupuri purtătoare de suflet ar fi fost să ia sfârșit pe pământ, sau măcar în neamul creștinesc, neamul lui Hristos, omul cel unit cu trupul și sângele Meu, care s-au prefăcut în pâine și vin. Apostolii Mei prindeau și mâncau pește, și le-am spus că nu pește trebuie să prindă ei, și i-am spus lui Petru: «*Vino să te fac pescar de oameni!*». Petru mânca pește, și dădea și la alții pește pe bani, de parcă era al lui peștele crescut de Dumnezeu, iar Eu îi învățam pe ei tainele lui Dumnezeu, și așteptam să le priceapă ei.

I-am dat poporului Israel carne, dacă asta a cerut când a început să cârtească și să nu-i ajungă numai mana venită de la Dumnezeu la ei, dar și-au luat răsplata pentru pofta lor, și toate poftele omului nu vor fi plătite altfel, și fiecare rău sau bine se plătește omului, iar pe Mine Mă doare de șapte mii de ani neînțelepciunea lui. Trupul și sângele Meu am dat omului spre hrană, și mai ales spre iertarea păcatelor lui, și Mă doare când caută omul trupuri din carne, și nu Mă caută pe Mine de hrană, dar omului îi trebuie credință că Eu sunt pâinea și vinul, că trupul și sângele Meu înseamnă acestea.

O, fiilor, cine rămâne iudeu mănâncă trup de miel, mănâncă carne, dar cine vrea să fie Hristos mănâncă de la mama lui, de la Hristos, mănâncă cina Mea cea de taină și-și răscumpără sângele, sufletul, fiilor.

L-am făcut pe om din lut, și am putut aceasta. Am făcut din Fiul lui Dumnezeu pâine și vin, trupul și sângele lui Dumnezeu spre hrană, și am putut aceasta, și pentru om am făcut aceasta, ca să fie omul nedespărțit de Mine până la capăt, iar Eu în veci nedespărțit de el, și ca să nu mai fie tăiate animale și păsări pentru hrana omului, că rău a făcut omul când a făcut ucidere de om, ucidere de frate, fiilor, și s-au născut oameni din cel ce a ucis, și s-a tot auzit de atunci strigăt spre cer, glasul sângelui celor tăiați pentru Domnul, strigând: «*Până când, Stăpâne sfânt și adevărat, o, până când zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?*», și li se răspunde lor: «*O, încă puțină vreme odihniți-vă voi până la plinirea numărului celor tăiați ca și voi pentru mărturia lui Dumnezeu*».

O, fiilor, mult aș vrea să mănânc cu omul Paștele Meu, așa cum Îmi este dor! Aș vrea să ia omul ascultarea cea de rai, așa cum sfinții cerului o au. O, cum să fac să vină peste om înțelepciunea și dorul acesta, fiilor? Omul, săracul, nu știe cum trebuie să fie, chiar dacă au-

de și citește cuvântul gurii Mele, cu care vin acum și-i ies înainte ca să-l pregătesc și să-i dau hăinuță albă de in, ca și sfinților Mei.

Am venit în această zi de sărbătoare cu taine cerești, cu taine mari, fiilor, și nu mai încap în cer și pe pământ, de bucurie că am avut a le spune vouă, ca să vă fac să înțelegeți ce am făcut Eu acum două mii de ani, și cum Mi-am așezat biserica Mea, a cărei taină au înțeles-o cu pătrundere adâncă atâta de puțini din cei ce veneau spre turma ucenicilor Mei, că veneau nepregătiți, iar ucenicii aveau de tras cu cei atât de neînțelepți. Apoi durerea Mea s-a tot întesit cu trecerea vremii, că oameni netrebnci s-au vrut și și-au luat slujire la altare, și Mă împung aceștia cu purtarea lor străină de calea crucii Mele, și se poartă cu nasul pe sus că sunt păstori, și oropsesc turma și sug vлага ei și munca ei, și zdrobesc sădirea, și nu o îngrijesc pe ea, că nu asta și-au ales să facă, ci altceva fac ei, și au stăpâni străini de calea suferinței Mele pentru om, iar prin vreme puțini, puțini din aceștia M-au urmat, durându-i de cei străini de Dumnezeu și păstorindu-i cu duh treaz, ca niște păstori miloși ca și Mine, că milă-Mi este de omul care se naște din om și nu-și alege drumul vieții cu Domnul, și, din păcate, sunt așa chiar și din cei care s-au întâlnit în vremea aceasta cu glasul cuvântului Meu, și dintre aceștia nu dau toți să-și înțeleagă datoria față de duhul vieții ce va să fie, o, și Mă doare cu durere mare răceala sufletului omului, fiilor.

Această zi e mare în cer, mare pentru măreția cuvântului Meu din ziua aceasta. Această zi Mi-a fost mângâiere mare, dar și o dulce tristețe, alături cu ucenicii și ucenițele învierii Mele, că și ei sunt triști, o, că nici ei n-au înțeles deplin și n-au putut deplin cu viața de rai în urma întoarcerii Mele la Tatăl, unde îi aștept cu lacrimi de dor pe toți urmașii lor. O, dar nu toți Mă iubesc, nu toți pot să vină unde sunt Eu, precum este scris pentru cei ce Mă iubesc pe pământ în dorul lor spre acasă.

O, fiilor atât de osteniți, e mult cuvântul Meu cel de azi, e zi mare ziua aceasta, și v-am ținut sub sarcină și pentru Mine, și pentru poporul adunat ca să-l păstorum pe el cu duhul învierii, măi fiilor. Acum împărțim pe din două lucrul, și așa vom lucra, și așa vom mărturisi această zi cu lucrul ei.

O, ferice de cei ce vă primesc pe voi în numele Meu, fiilor. Peste treizeci de zile veți începe o nouă pregătire pentru popasul Meu, popasul praznicului pogorârii Duhului Sfânt, când iarăși voi strânge popor la izvor și voi lua de la el mângâiere prin venirea lui aici, sub păstorirea Mea peste el.

Culeg bucurii cu picățica și caut mângâiere, fiilor. Sunt ostent de dor și de așteptare cu dor. Mi-e dor de om, Mi-e dor să-l fac pe om după chipul și asemănarea Mea, o, și sunt între cei ce vin și stau, sunt între ei și dintre cei ce fug calea înapoi după o vreme de stat cu Mine și cu voi, și nu știu ei ce fac, săracii de ei. Noi însă ne ținem calea, și ne ține și ea pe noi și strângem cu picățica mângâiere pe cale, căci Eu Îmi păstoresc poporul și îl învăț pocăința să aibă, iar pocăința aduce prilej de mângâieri, aduce cald în inimi și dor după iertare și după Dumnezeu, fiilor.

Sunt plini de uimire oaspeții cerești, și cei sărbătoriți, și cei ce îi însoțesc în alaiuri așezate aici, în văzduhul grădinii.

O, se mângâie și cei strânși la serbare de peste tot, și prind ei aripioare de dor și de statornicie pe cale, dar îi rog pe toți să pătrundă ei tot dorul Meu din taina acestui cuvânt în această zi, și să capete duh de copil îndumnezeit, dragoste să capete, fiilor, dragoste care nu cade, căci cea care cade nu este, nu a fost dragoste, fiindcă dragostea nu cade, așa este scris.

O, hai să rostim iar și iar peste sărbătoare și peste oaspeții ei salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Mi-e milă de voi, Mi-e milă, fii trudiți, dar oaspeții sus și jos prind duh de înviere a tainelor Mele pe pământ, o, și cât aș vrea să se întâmple această putere și lucrarea ei, că am grăit în ziua aceasta despre taina cinei celei de taină, o, fiilor, și acesta este dorul Meu cel de

două mii de ani, și plâng de dor, și nu Mi se mângâie dorul, căci el rămâne și arde mereu, mereu și grăiește mereu, fiilor.

O, pacea Mea o așez peste poporul adunat la izvor! Privim de sus, iubim privind.

O, ce M-aș face dacă nu v-aș avea, fiilor? O, pace vouă, tot timpul pace vouă! Aveți atâtea sarcini de purtat. Pace vouă, fiilor! Rămân în Mine cu cele care nu le-am așezat încă în carte cu voi, și le țin ca să le cobor pe pământ cu deslușirea lor, numai să vă am întâmpinându-Mă, fiilor.

Trimiteți acum cuvântul Meu acolo unde este așteptat să ajungă de la voi, fiilor. Și pun acum întărire peste voi, și vă veți odihni, și veți căpăta vlagă, fiindcă Eu vă dau, fiilor.

Eu încă o dată aștern peste toți vestea cea de acum două mii de ani: Hristos a înviat!

Mă apasă dorul să am iarăși la izvor turmă venită la păstorire, iar pe voi să Mă întâmpinați și să-Mi așezați așternutul aici pentru praznic de Duh Sfânt, iar și iar praznic sfânt, fiilor.

Suflu peste voi înviorare pentru purtarea sarcinilor Mele. Voi fi mereu cu voi în cuvânt, iar cina cea de taină a Mea cu voi se face celor din cer hrană ca și pentru voi, o, și mare este această bucurie în cer, și mare este ocrotirea Mea de peste cetate și de peste voi, fiilor! Cetatea aceasta, și voi în ea slujind, aceasta este mângâierea Mea din vremea aceasta, din vremea Mea cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29-04/12-05-2019